

Đề bài:

Em hãy tả lại một nhân vật có ngoại hình và hành động khác thường mà em đã từng gặp hoặc được xem trên truyền hình.

Bài làm

Chỉ mới nghe cái tên con người này đã thấy nó khác lạ. Thà rằng cứ gọi là *Kênh* hay *Càng* thì dễ lọt tai, nhưng đằng này, anh ta lại tên là *Quyền*, *Chu Văn Quyền*. Đọc cái tên này, chắc chắn các bạn phải uốn éo, phải vận mồm đúng không nào? Cái tên lạ chỉ một phần thôi, chứ còn ngoại hình, hành động của anh ta mới lạ tới mười phần. Nếu bạn chỉ gặp anh ta một lần thôi, chắc chắn bạn sẽ còn nhớ mãi.

Quyền sinh ra và lớn lên ở mảnh đất Giếng Chùa, một vùng quê nghèo. Quyền có thân hình cao lớn, thô đậm, đầy chất bụi đời. Bộ quần áo Quyền mặc đã bạc phếch. Ông quần, ngực áo, bên sườn, đằng trước, đằng sau, chi chít chằng chịt những túi là túi. Nghe nói đây là bộ Quyền giữ làm kỉ niệm thời gian Quyền đi đào vàng ở tận đâu Hòa Bình hay Lào Cai, Yên Bái gì đó. Bộ quần áo lúc nào cũng nhàu nát, lại ít được giặt bằng xà phòng mà chủ yếu bằng nước ao, nước giếng nên màu cứ xám xịt lại. Cái màu này dường như phù hợp với màu da ngăm ngăm của Quyền nên Quyền có vẻ thích thú lắm. Quyền tính hay la cà, bạ đâu ngồi đấy, vì thế bộ quần áo đã loang lổ nay lại càng loang lổ thêm. Ấy thế mà, ít khi Quyền rời nó.

Quyền dương dương tự đắc vì cả cái làng Giếng Chùa này chẳng có đứa nào có bộ quần áo giống mình. Để tôn thêm cái vẻ từng trải ở cái tuổi ba mươi của mình, Quyền đội mũ cũng khác kiêu. Trời nắng hay mưa, sáng hay tối, lúc nào Quyền cũng xum xụp cái mũ cối to đùng, nặng trĩu trên đầu. Mà Quyền có đội ngay ngắn đâu, nó cứ lệch hẳn về một bên lại sụp xuống tận nửa mặt, nhìn thấy đã ngứa mắt. Dân Giếng Chùa đồn rằng đầu Quyền đã rụng hết tóc khi Quyền đi đào vàng nên về làng, cái đầu trọc lốc nên anh ta chẳng muốn mọi người biết điều đó. Lời bàn tán ấy đúng sai thế nào, chỉ có Quyền mới biết.

Nhìn Quyền, dân Giếng Chùa thấy cái gì cũng nhâng nháo. Nhâng nháo từ kiểu ăn mặc, nhâng nháo trong cách đội mũ, đến nhâng nháo trên cả khuôn mặt. Đôi mắt lúc nào cũng đỏ ngầu như hai miếng tiết. Hai thái dương giật giật liên hồi như Quyền đang nhai cái gì trong mồm chưa nuốt được. Cái trán dô hẳn ra, lồi lên, lúc nào cũng lấm tẩm mồ hôi và nhờn nhờn như vừa bị ai quệt mỡ. Tất cả những cái đó hợp lại trên khuôn mặt đã khiến cho Quyền lúc nào cũng như đang bức tức điều gì, dù rằng lúc đó Quyền chẳng gây chuyện với ai. Dân Giếng Chùa ai cũng ngại gặp Quyền.

Cái thân hình xăm trổ đầy người của Quyền mới càng ngang ngược hơn. Trên mình Quyền đầy những hình thù quái dị. Đây là cái đầu hổ, kia là hình rồng phượng, tất cả cứ như chằng chịt trên ngực, chẳng theo một trật tự nào cả. Những hình này đâu chỉ có trên ngực mà suốt dọc hai cánh tay, chỗ nào cũng thấy loang lổ. Nhiều người đoán rằng những hình này chắc Quyền được các chiến hữu đào vàng vụng tay xăm cho.

Cùng cái ngoại hình khác đời ấy, tính tình của Quyềnh cũng chẳng bình thường chút nào. Quyềnh là người nóng tính, lại hay tức giận nên mặt mũi Quyềnh lúc nào cũng đỏ phừng phừng như vừa uống rượu. Chẳng thế mà, Quyềnh uống rượu hay không đỏ ai biết được. Lúc nào Quyềnh cũng đi liêu xiêu như sắp ngã. Người thì bảo đó là vì Quyềnh say, người khác lại quả quyết vì sau khi đi đào vàng về Quyềnh đã kiệt sức, đi không vững nữa. Lúc giận dữ điều gì, mắt Quyềnh long lên sòng sọc, thái dương gật liên hồi. Khi ấy chỉ cần ai chạm đến Quyềnh, thậm chí chỉ nói bóng, nói gió về Quyềnh, ắt sẽ có chuyện ngay. Nhưng cũng có lúc, trông Quyềnh có vẻ rất hiền lành. Đó là khi Quyềnh ăn hay Quyềnh ngủ.

Người ta bảo Quyềnh cũng là người biết giữ lời, biết trọng nghĩa. Quyềnh đã hứa với ai điều gì, Quyềnh sẽ làm bằng được. Nghe lời cảm ơn của họ, Quyềnh chỉ cười hèn hếch. Đã có lần, lang thang trên đê, gặp một cô gái đang bị bọn *đầu gấu* trêu chọc, Quyềnh ra tay. Trông cái dáng *bụi* và giọng quát ồm ồm của Quyềnh, cả bọn bạt vía, bỏ chạy tán loạn. Quyềnh đỡ cô gái dậy, dựng xe cho cô và trông chừng cho tới khi cô đi khuất hẳn.

Nói đến Chu Văn Quyềnh, không phải dân xóm Giếng Chùa mà cả dân những vùng lân cận đều biết. Họ không phải chỉ biết mà còn thù dật nên nhiều chi tiết li kì về Quyềnh. Nào là Quyềnh biết võ, nào là Quyềnh đêm nào cũng ra sông bơi hoặc ngủ đêm dưới gốc đa, gốc gạo đầu làng. Nghe chuyện này, bọn trẻ con chúng tôi đưa nào đưa nấy rợn tóc gáy. Không hiểu những chuyện ấy về Quyềnh có thật đến chừng nào? Điều này chỉ có Quyềnh mới biết, phải không các bạn?

(Nguyễn Quang Ninh – Những bài làm văn tự sự và miêu tả 6 – NXB GD, 2005)